

LUKČEVA TRGATEV.

Oho! Osem dni počitnic imamo sedaj ob trgatvi! Tako so povedali danes popoldne v šoli gospod učitelj. To veselo vest je oklical Lončarjev Lukec, zapustivši šolsko vežo. Na poti proti domu se ni ozrl ne na desno, ne na levo. Šel je po poti, kakor bi ga kdo lovil. Komaj je čakal, da stopi na domači prag in sporoči tudi ljubi mamici veselo novico — — —

Mati ga zazre že oddaleč in se začudi, zakaj Lukec danes tako čvrsto koraka proti domu. Saj je navadno prišel vsaj pol ure kasneje. Ko pride učenec do matere, ne ve, kaj naj počne od prevelikega veselja. Klobuk ima postrani; lasje so mu potni od hitre hoje; črevlji prašni — sploh na celem Lukcu se kaže, da ga preveva največje veselje — — —

Stopivši pred mater, ji brž pove veselo novico, da imajo vsi učenci osem dni počitnic sedaj ob trgatvi. „Oh kako veselje, ljuba mamica! Obljubim vam, da bom prav priden teh osem dni. K trgatvi pojdem, pa sam s svojo brento na rami! Kajne, mamica, saj mi jo posodijo dedek? Sam hočem pokazati, koliko grozdja si upam natrgati,“ poudarja Lukec ponosno in niti na mestu ne more stati od samega veselja. Mati mu smehljaje odgovarja: „Prav imaš, dragi moj Lukec. Le sam pokaži, koliko premoreš. Dedek ti že posodijo brento z veseljem. Samo glej, da vanjo kaj natrgaš!“ „Da, da, mamica, toliko že natrgam, da mi bo zadostovalo vino, kar ga stisnejo oče od tistega grozdja. Zadostovalo mi bo za pijačo vsaj toliko dni, kolikor let sem star.“

Mati se na Lukčeve besede nasmehne in reče: „Dragi moj sinek! Bodi pridnejši in ne pij vina, ampak studenčnico. Ta je najzdravejše krepilo zate. Ne posnemaj pivcev in natrgaj več grozdja, kakor si obljubil. To je vendar za tako krepkega dečaka premalo. Če boš pridnejši, ti pa nekaj kupim, kar ti bo zelo povšeči.“

Lukec se veselo nasmehne ter vpraša mater: „Kajne, kupite mi novo suknjico, mamica?“ — „Ne, suknjice ti zdaj ne kupim, ker še ni zime. Kupim ti

lepe nove hlače. Ali bi jih rad, Lukec?“ — „Da, da, mamica, rad, rad!“ veselo odvrne Lukec. „Jutri na vsezgodaj že grem trgat.“

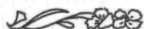
Drugi dan vstane Lukec, ko je bilo solnce že visoko in so odšli drugi že vsi pred njim na trgatev. Najprvo se Lukec obleče ter umije, malo pomoli — potem pa hajd z brento na rami na trgatev. Še izpil ni poprej kave, katero so mu pustili mati v omari. Ves je bil zamišljen v svojo trgatev.

Ko pa pride v vinograd, začne prav hitro trgati, pa ne v brento, ampak v svoj lačni želodček. Ko se najé grozdja do sitega in še malo čez, pusti v vinogradu svojo brento ter se obrne proti domu pit kavo.

Prišedši domov, potoži materi, da mu je nekaj slabo v želodcu. Mati ga takoj pošljejo v postelj.

Lukec je ozdravel sicer še isti dan, toda grozdja ni šel trgat več. Le redkokdaj je utrgal kak grozdek ter ga pozobal.

Njegova trgatev se je letos slabo obnesla. Vse upanje, vse veselje je odšlo po vodi. Tudi novih hlač ni zaslužil. Čestokrat je obljubljal materi, da bo prihodnje leto pridnejši o trgatvi. Tudi grozdje da bo zobal bolj zmerno. Če bo le res? *Slavko.*

JESENSKA CVETICA.

(Basen.)

Prazna in pusta je ležala rjava ravan v pozni jeseni. Solnce pa je sijalo zadnji čas tako toplo, da so se zdramile cvetice iz zimskega spanja.

„Ali ne čutite zunaj toplega solnca?“ je vprašala trobentica.

„Čutimo, sestrice!“

„Pa vas ne mika iz zemlje?“

„Gotovo. Toda sedaj ni še naš čas; nevarno je, in nobene cvetke ni zunaj.“

„Hm, ne bo tako nevarno! In če bom sama, me bo vse občudovalo.“